

Анатолій Щербатюк ●

Прозаїк, художник. 1955 р.н., Лозоватка
(Вінничина)

Дух винаходить суперників,
приходить туди, де їх
найбільше, щоб висаджувати
інертне і темне, закоюблє,
щоб було кого нищити і
розвивати власні стіни.

Світова матерія для нього -
лише комірка, повторювана і
симетрична, щоб можна було
її ламати і розширювати. Це є
найбільша таємниця
особистісного, мушлеподібного
входження духу в матерію і її
розсування; сама ж матерія
повторювана, минуща,
несамостійна, симетрична та
інерційна, вона опирається
проривом, нормам
асиметричних інтенцій, які і
творять щоразу наднову
чуттєвість, яка замикає
опановану матерію в нове
коло, канали відображення і
симетрії: так з доторку
виростає зір, із слімака -
мисляча тростина. На цих
щаблях нема добрих чи зліх, є
мисливці і жертви, і треба
добре вміти вибрати голову
найближчого свого, щоб
зробити з неї наступний крок.

Тому, що квітує само по собі, властиво ховатися від
стороннього ока...

[за Героклітом]

Майнула хвостом і полинула у безмежжя галактик
провісниця Нового Життя - загадкова Комета...
Засіяла зерном Добра, Краси і Любові нашу
планету.
Як мандрівниця із далеких світів залишає по собі
слід, так і мистець у своїй глибинній природі
прагне до самовияву, до матеріального втілення у
власних творах особистого мікрокосму.
Хто є Художник?

У чому Його найвище покликання?

Що може зробити Він для свого народу в
доленосний час?

- Долати внутрішню інертність і рабство,
утверджувати верховенство свободи творчості?
- Віддзеркалювати реалії земного буття чи
спрямовувати погляд у ще не пізнані дивосвіти
духовного?
- Бути в авангарді світлославного мислення і дії?
Самобутня виставка, влаштована Галереєю
української народної картини Музею Івана
Гончара, згуртувала різних за виявом та близьких
за світосприйняттям мистців пера і пензля, які
прагнуть віднайти відповіді на ці та багато інших
запитань.

Тож завітаймо до мистецької світлиці художньо-
поетичного одкровення...

Виставка відкривається в Галереї української
народної картини Музею Івана Гончара 20 червня
1997 року о 16 год. і працюватиме до 4 липня 1997
року щоденно з 10 до 15 год.

Адреса: вул. Січневого повстання, 29 (іхати
тролейбусом №20 до кінцевої зупинки "Музей історії
Великої Вітчизняної війни").

Телефон для довідок: 294-92-68

Упорядники:

Тетяна Пошивайло (текст),

Художнє оформлення:

Володимир Рак (ілюстрації)

Літературний редактор:

Петро Гончар

Комп'ютерний макет:

Надія Попсуненко

Відповідальний за випуск:

Ольга Ващевська

Igor Poshivaylo

© Інформаційно-видавничий відділ Музею Івана Гончара, 1997

© Ivan Honchar Museum Press, 1997

Головне
управління
культури
Київської
міської
держадміністрації

●
Музей
Івана
Гончара

●
**Мистецька
виставка,
присвячена
пам'яті
Івана
Гончара**

ПРОЩАННЯ
3
КОМЕТОЮ

●
Київ
1997

Микола Будник •

Бандурист, майстер народних музичних інструментів. 1953 р.н., Ірпінь (Київщина)

Мій шлях до представлених на виставці акварелей почався зі Сколобівських глинищ, де я давав раду своїм враженням, вирізуючи в стінах глинищ різноманітні образи воїнів та героїв, фрагменти якихось індійських храмів. Вартість такого вирізування образів у недоторканіх материкових шарах глини давала мені відчуття повноти реалізації, відірваності від нав'язаних мені чужих мотивів та настроїв.

Я вважаю себе епічним співцем. Це в першу чергу, бо маю такі потреби - бачити чітко речі, організовані серцем. Перед собою маю бачити шляхетний колорит здалеку і зближъка...

Витягую воза своєї справи з обставин занедбання. Втікаю у колір, як колись у глинище від родини, школи, худоби...

Я кольором поживу трішки і дзвін цвіркунів відлуною струнами, щоб весело вам було побачити мое імпровізоване нині кredo...

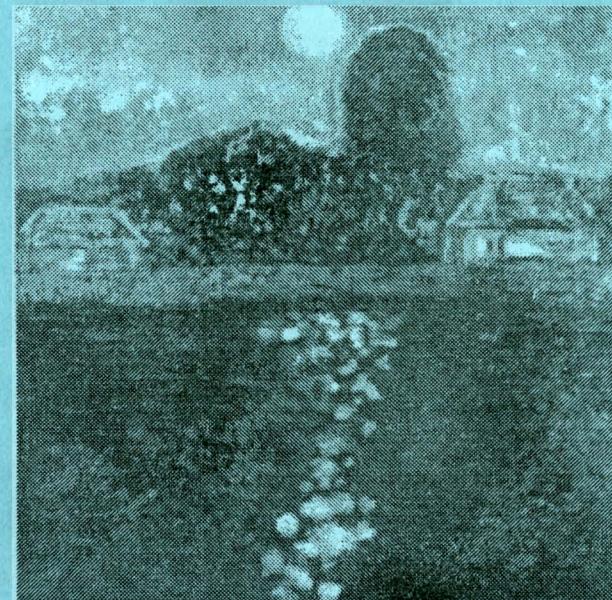

Микола Воробйов •

Поет. 1941 р.н., Мельниківка (Черкащина); автор збірок "Пригадай на дорогу мені", 1985 р.; "Місяць шипшини", 1986 р.; "Прогулянка одинцем", 1990 р.; "Верховний голос", 1991 р.; "Лугова криничка", 1987 р.

Збігла хвиля рожева,
пелюстками ніжними оголивши життя.
А тепер надійшла блакитна,
що несе і гойдає мене без угаву -
не вода, і не дощ, і не синява неба
по-весняному чиста від сліз,
і не сон, і не сутінь,
де гострі кути видніють -
хвиля блакитна, що й назви не має...

Юрко Гудзь •

Поет, прозаїк, критик, художник. 1958 р.н., Київ

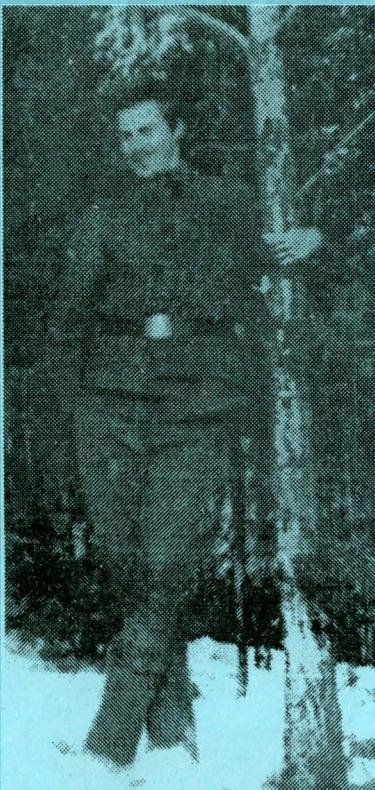
...Неможливо залишатися живим лише завдяки факту біологічного існування. Мусиш здійснювати власне життя як живу свободу - в його найприкметнішій сутності.. Бо ж свобода - то не є щось раз і назавжди доскочене. Це те, що постійно вимагає свого оживлення й здійснення в часопросторі двох паралельних напрямків - з'явленого тексту (полотна картини) й особистої долі. Їхні видимі перехрестя і контрапункти не стільки заперечують класичну геометрію, скільки дають змогу переконатися в існуванні законів якоїсь зовсім іншої надреальності... Все мистецтво (і поезія зокрема) - це явища штучні, неприродні, оперті перш за все на підложжя свободи. Так само неможливо бути свободним і живим лише завдяки традиції, культурі, суспільним нормам... Бо (знову ж таки) свобода - це можливість відновлення здатності преображення-переродження в собі органічних (неживих) набутків - тіла, долі, письма... - в надчасовий плин образів і потаємних знаків.

Ось тоді й відбувається диво зустрічі з іншим, диво подвійно повторного народження, болочий подив прийняття неминучого чину - сирітства.. Й збування його не лише в межах тексту...

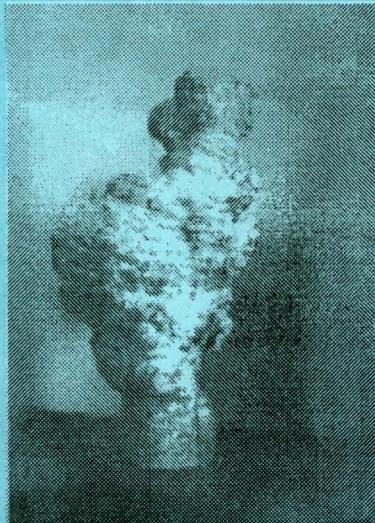
Олег Лишега •

Поет. 1949 р.н., Тисмениця (Прикарпаття); автор книги "Великий міст", 1989 р.

Можливо, це - антиivistавка. Наближаючись до неї день за днем, відчуваю, що глухну і спілну. І що може оглухлий і осліплій чоловік виставити на люди?.. Хіба що свою долоню. Вона завжди трохи краща за твою долю, вона мудріша за тебе, і як би не було тяжко - нагодує тебе і приголубить...

Я поїхав до Тисмениці, і весь час у поїзді була зі мною комета. Там я садив картоплю. Може, я занадто глибоко її садив, не знаю, бо коли якось надвечір розігнувся, посадивши усе на світі, її вже не було. Небо раптом стало землею. Я не міг повірити. Вона не могла так відійти, не попрощавшись. Може, вона й досі ще у тому поїзді?.. Я завчасно висів, надто невчасно. Як я міг дозволити, щоб якийсь деренчливий, пожмаканий поїзд поволік її за собою у якийсь останній пацичний тунель?..

Володимир Назаренко •

Поет. 1953 р.н., Андріївка (Сумщина)

Чи то за перебігу певних історичних подій (будь-де і будь-коли), чи то за важковловлюваними законами часової циклічності, що дивним чином спрацьовують на зламі століть, відбуваються зрушення в людській свідомості, у сприйнятті-баченні цього світу: візуальні види мистецтв відчутно відсушують на другий план мистецтво писемне...

Повітря насичене ідеями пошуку нової якості, переходу на інший (тонший) рівень самовираження, опанування нового методу, і на всім тім лежить ностальгійна озолота зренченства

щодо фіктивного часу розвинутого і гарантованого розквіту...

Теперешній час вимагає наявності очевидності, візуальності й... артистизму. Взагалі можна констатувати формування артистичної реальності, не так

на противагу, як у доповнення віртуальній реальності сучасного комп'ютерного світу...

Більшість авторів не має художньої освіти. За Гераклітом, тому, що квітє само по собі, властиво ховатися від стороннього ока. Тому при залученні авторів виники деякі труднощі. Врешті, страх явити власний (їмовірний, а то й необхідний) дилетантизм був подоланий чисто поетичною аргументацією: любов ніколи не буває професійною. Любов, оторочена звідусіль дріб'язковостями, другорядностями, акциденціями, створеними зумисне для помилок і поразок, сама - поза помилками і поразками. Любові зашораз треба читати наново. Це завжди вперше...

Наталя Хилюк •

Художник, поет. 1961 р.н., Житомир

Художник може творити тільки в сонячну погоду влітку і без попередніх задумів. Чому? Це краще пояснюють спеціалісти. Сам же художник робить те, що любить. І щасливий з того, що магія, яка іде від Сонця, діє через його картини на інших.

Будучи обранцем, художник не вважає себе заложником своєї долі. Бути обранцем - щастя, яке і йому не завжди випадає. Щоб заслужити його, художник відмовляється від багатьох "необхідних" речей, які обкрадають його душу. І хоча спокус страшенно багато і справляється з ними нелегко, найвищою насолодою художник вважає можливість залишити свій слід Таємниці, Світла, Любові...

Ніч - ниця.
Падають зорі на землю
І обертаються очима.
Очі вночі,
Як дві свічі.
Відрізок - простору безоднія.
Світає...

Борис Гуко ●

Художник, поет. 1946 р.н., Івано-Франківськ

Вогнями у снах, метеорами,
Кометами десь в пустоті
Блокають всесвітнього розуму
Уривки думок, почуттів,
Як очі у чорних котів.

Автор розуміє мистецтво, як ностальгію за природою, повернення до неї, а природу - як досконале мистецтво Творця.

Що можу зробити я, художник, поет, для свого народу, який віками був у неволі і прийняв неволю вглиб себе і став невільником по суті? Зробити у цей вирішальний час, коли прийшла сподівана воля ззовні, а внутрішня неволя не вивітрилась за помахом чарівної палички чи чорнобильської радіації, тримає нас чіпко в байдужості, розгубленості, страхові, бажанні втекти назад у тюрму...

Напевно, я повинен якимось надзусиллям спробувати подолати у собі цю гіантську інерцію, відвести нарешті погляд від тої звично-зручної точки на поверхні землі, десь між горизонтом і власними ступнями, і поглянути в далечіні, звести погляд до безконечних просторів, зоряних світів - прообразу нашої майбутньої волі...

Олександра Криворучко ●

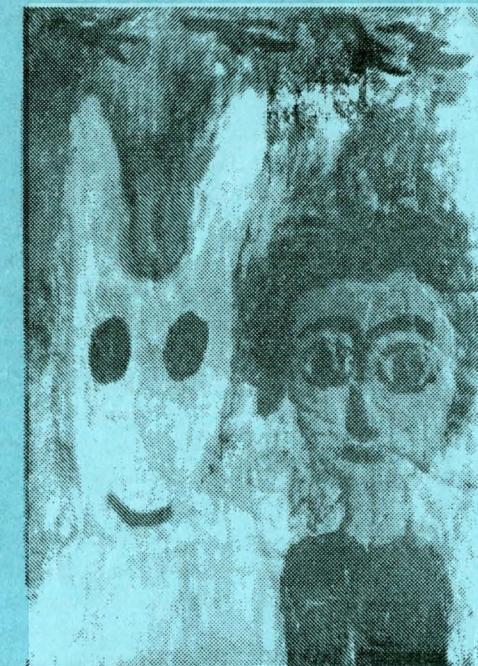
Поет, художник. 1948 р.н., Комишня (Полтавщина);
автор збірки "Краю гаю не видала", 1993 р.

світлотінь мови виринає із
від'ємного простору
сфери слова іменників долі
світ рівної миті
тінь вічної
ролі
простір вічної
квітки поля
зірка минулого
слова світлу
тінь тиши тиша
мова...

Раїса Лиша ●

Поет. 1941 р.н., Київ; лауреат премії ім. Василя Стуса 1990 р., автор збірки "Трисвіт", 1994 р.

зорко
ти знаєш усе
то для чого
даєш невимірність
і горнеш до квітів
очима
нащо ти німа
мене оживила
і зношу я твій
безмежний
смуток

Богдан Горбаль ●

Художник. 1937 р.н., Лемківщина (Польща)

За нашими земними мірками - він неграмотний, ненормальний... Все, що він пише у кольорі з дня в день, впродовж десяти років, несе у собі якусь ще незагаднену істину.

(зі спогадів брата Миколи)

